

Det var en høj, slankt bygget Skikkelse i lange, sorte Klæder og med et hvidt Slips i Halsen. Fra et blegt og barnligt Ansigt stirrede et Par ganske lyseblaa Øjne frem med et aabent Blik. Over Panden, der var høj og udadvælveth, bølgede et smukt blond, i Enderne svagt kruset Haar; paa Spidsen af Hagen og langs den nederste Rand af Kinderne groede fine, lyse Dun.

Lige over for ham sad Provst Tønnenen i en stor, gammeldags Lænestol med Øreklapper og Nakkepude. Han var en smuk, kæmpebygget Prælatsskikkelse med et mægtigt formet Hoved og et snehvidt, kort studset Haar, under hvilket man overalt skimtede den rosenrøde Hovedbund. Bag et Par langt nedhængende, endnu ganske sorte Bryn lyste to mørkegraa Øjne, der tillige med Næsens og Læbernes fyldige Former gav det skægløse Ansigt et halvt sydlandsk Udseende. Hans Paa-klædning, lige fra det skinnende hvide Kammerdugs Halstørklæde til hans mønstrede Silkevest og blankt pudsede Støvler, aabenbarede en hos Landsbypræster usædvanlig aarvaagen Sans for den ydre Anstand. Ogsaa hans Holdning, og Maaden, hvorpaa han nu og da i Talens Løb nippede til en langskaffet Kulpibe med tykt Rav-Mundstykke, røbede den selvbevidste Verdensmand.